

ΕΛΕΝΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Ο
ΘΕΡΙΣΤΗΣ
ΤΗΣ
ΚΥΨΕΛΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ, ΑΣΤΥΝΟΜΕ...

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

.....

«Ο θάνατος επήλθε στο διάστημα μεταξύ δώδεκα τα μεσάνυχτα με δύο το πρωί» ανακοίνωσε μεγαλόφωνα ο ιατροδικαστής στους επισκέπτες του αφού έριξε μια γρήγορη ματιά στις σημειώσεις του.

Τα σημάδια της κούρασης ήταν εμφανή στο πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα από την αϋπνία. Τα αραιά του μαλλιά ανακατεμένα. Και τα συνήθως ήρεμα χαρακτηριστικά του ωχρά και τραβηγμένα.

Για τους δύο αστυνομικούς που στέκονταν μπροστά του η εικόνα αυτή ήταν συνηθισμένη. Άλλωστε δεν ήταν κανένα παλικαράκι ο Μερκούριος Γαληνός. Είχε πατήσει τα πενήντα οχτώ και ήδη μετρούσε τριάντα δύο χρόνια στην Υπηρεσία. Τα μαλλιά του είχαν από καιρό ασπρίσει και τον τλαιπωρούσε συχνά η μέση του. Τα πολλά κιλά που κουβαλούσε δεν τον βοηθούσαν, και μετά βίας τα κουμπιά συγκρατούσαν κλειστή την άσπρη ιατρική του ρόμπα.

Όμως στη δουλειά του ήταν άψογος. Οι συνάδελφοί

του αλλά και οι αστυνομικοί που συνεργάζονταν μαζί του με αφορμή διάφορες υποθέσεις τους τον εκτιμούσαν πολύ, γιατί είχε αποδείξει επανειλημμένα πως ήταν από τους επαγγελματίες που τους ενδιέφερε η ουσία και όχι τα γραφειοκρατικά, που συνήθως εμπόδιζαν την ταχύτερη διαλεύκανση μιας υπόθεσης.

Παρά τα μακάβρια που αντιμετώπιζε καθημερινά, τα ξεγυρισμένα δεκαοχτάωρα εργασίας και τα έκτακτα περιστατικά που τον καλούσαν να αναλάβει ή να συνδράμει, είχε πάντα καλή διάθεση και ένα μόνιμο χαμόγελο, που τον βοηθούσαν να βγάζει πέρα το πρόγραμμά του.

Απόψε, όμως, ο Μερκούρης δεν χαμογελούσε. Το πτώμα που βρισκόταν ξαπλωμένο στο χειρουργικό του τραπέζι τον είχε προβληματίσει. Φαινόταν από τον τρόπο που κοίταζε τους συνομιλητές του με τα χείλη σφιγμένα.

«Αιτία θανάτου;» ρώτησε ο ένας από τους αστυνομικούς, σημειώνοντας ταυτόχρονα στο μαύρο μπλοκάκι που κρατούσε στο χέρι του.

Ο Μερκούρης σηκώθηκε απ' το γραφείο του και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν.

Το πτώμα που αναπαύονταν στο μεταλλικό τραπέζι ήταν σκεπασμένο ως επάνω με ένα γαλάζιο χειρουργικό σεντόνι. Ο Μερκούρης τράβηξε το ύφασμα χαμηλά, έτσι που ίσα ίσα έκρυβε τα απόκρυφα μέρη του. Το σχήμα Υ της νεκροτομής φαινόταν φρεσκοραμμένο.

«Η αιτία θανάτου δεν ήταν δύσκολο να προσδιοριστεί» απάντησε με ήρεμη φωνή, ανασηκώνοντας το δεξί χέρι του θύματος και αποκαλύπτοντας μια κάθετη τομή περί τα δεκαπέντε εκατοστά στο πλευρό του. «Ακατάσχετη αιμορ-

ραγία. Αυτό όμως που με προβληματίζει είναι άλλο» είπε σοβαρά όσο εκείνοι περιεργάζονταν την τομή.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο μεγαλύτερος από τους δύο, που είχε βγάλει κι αυτός το δικό του μπλοκάκι.

Πριν απαντήσει, ο Μερκούρης άφησε το χέρι του θύματος να πέσει μαλακά στη θέση του. Η νεκρική ακαμψία είχε υποχωρήσει σχεδόν τελείως και δεν δυσκολεύτηκε.

«Ο δράστης αφαίρεσε από την τομή που είδατε το συκώτι του θύματος και, κρίνοντας από την κατάσταση των οργάνων και την ποσότητα του αίματος στον οργανισμό, συμπεραίνω ότι αυτό έγινε όσο το θύμα ήταν ακόμη ζωντανό. Στη συνέχεια αφέθηκε στο έλεος του Θεού να περιμένει τον θάνατο».

Η δήλωσή του είχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Ο νεότερος αστυνομικός γούρλωσε τα μάτια, ενώ ο άλλος ξερόβηξε δυνατά.

«Το ζωτικό όργανο δεν βρέθηκε στη γύρω περιοχή» μετέφερε ο νεαρός, ελέγχοντας ξανά τα στοιχεία που είχαν συγκεντρώσει ως τώρα.

«Λες να το πήρε ως τρόπαιο;» αναρωτήθηκε φωναχτά ο άλλος.

Ο Μερκούρης δεν απάντησε. Το σκεπτικό του δράστη δεν ήταν δική του δουλειά. «Υπάρχει και κάτι άλλο» πρόσθεσε όμως βλοσυρά.

Έπειτα τους άφησε και κατευθύνθηκε στον διπλανό πάγκο με τον βαθύ μεταλλικό νεροχύτη. Εκεί, άνοιξε το συρόμενο ντουλάπι, έβγαλε από μέσα ένα διάφανο πλαστικό σακουλάκι και το έδωσε στον νεαρό, που τον κοιτούσε τώρα με μεγάλη απορία. Εκείνος με τη σειρά του το

πάσαρε στον διπλανό του, αφού περιεργάστηκε το μικρό πλαστικοποιημένο χαρτί που ήταν μέσα.

«Τι είναι αυτό;»

«Αυτό το βρήκα στο στομάχι του όταν άδειασα το περιεχόμενο» απάντησε ο ιατροδικαστής. «Προφανώς ο δράστης είχε βάλει το θύμα να το καταπιεί».

«Τι σημαίνει αυτό; Δεν καταλαβαίνω» είπε τώρα ο νεαρός σημειώνοντας το εύρημα στο μπλοκάκι.

«Εγώ όμως από την πείρα μου καταλαβαίνω» αντιγύρισε ο Μερκούρης, βγάζοντας με μια γρήγορη κίνηση τα λαστιχένια γάντια του. «Καλύτερα να καλέσετε τον Δημήτρη Χατζηλαδά. Είμαι σίγουρος πως αυτό το έγκλημα δεν θα είναι το μοναδικό».

Οι αστυνομικοί κοιτάχτηκαν, ενώ ο Μερκούρης πέταξε τα γάντια του στον ειδικό κουβά και πήρε ξανά τη θέση του πίσω από το μικρό μεταλλικό γραφείο του.

Τα μπλοκάκια έκλεισαν. Ήταν ολοφάνερο ότι θα έσπευδαν ευθύς να εκτελέσουν τη σύστασή του. Κανείς από τους δύο δεν τολμούσε να αμφισβητήσει την πείρα του Μερκούρη.

2

.....

Ήταν περασμένες οχτώ όταν το τηλέφωνο χτύπησε στο διαμέρισμα του Δημήτρη ξυπνώντας τον άγαρμπα από ένα ανήσυχο όνειρο. Βυθισμένος ακόμη στον ύπνο, μισάνοιξε τα μάτια του στο σκοτεινό δωμάτιο και αφουγκράστηκε, αλλά μέχρι να συνέλθει και να συνειδητοποιήσει τι τον είχε ξυπνήσει, το κουδούνισμα είχε σταματήσει.

Ο Δημήτρης έβρισε αισχρά μέσα απ' τα δόντια του. Μόλις είχε ολοκληρώσει μια πολύωρη βάρδια στη ΓΑΔΑ και ένιωθε κομμάτια. Στο τέλος της ημέρας σερνόταν κυριολεκτικά από την κούραση. Ήθελε μόνο να κοιμηθεί, και να ξυπνήσει, αν ήταν δυνατό, σε μια βδομάδα. Πριν προλάβει όμως να γυρίσει πλευρό, το επίμονο κουδούνισμα του σταθερού άρχισε πάλι.

Ο Δημήτρης ανακάτεψε εκνευρισμένος τα μαλλιά του και ξεφυσώντας σηκώθηκε κι έσυρε τα πόδια του μέχρι τη συσκευή. Το κινητό το είχε κλείσει. Γιατί δεν είχε σκεφτεί να βγάλει και το σταθερό από την πρίζα;

«Ναι» απάντησε κοφτά και ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του.

«Δημήτρη, ο Ιάσοντας είμαι. Σε ξύπνησα, το ξέρω, αλλά πρέπει να έρθεις επειγόντως στην Υπηρεσία!»

Ο υπαστυνόμος Β' Ιάσοντας Νικολάου ήταν σχετικά νέο απόκτημα στην Υποδιεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας, ή ΥΔΕΖΙ, όπως την αποκαλούσαν εσωτερικά. Ήταν καλό παιδί, αν και άπειρο, με όλη τη ζέση της νιότης του, που τον έκανε να διψά για μάθηση και δουλειά. Κατά κάποιον τρόπο ο Δημήτρης τον είχε πάρει υπό την προστασία του από τότε που είχε μετατεθεί εκεί από το Ηθών Θεσσαλονίκης, αν και υποπτευόταν ότι ο μικρός είχε γερό βύσμα για να πάρει τη θέση. Ήταν ευγενικός, πρόθυμος, έξυπνος, αν και παρορμητικός, και είχε τρομερό χιούμορ, ποιότητες που ο Δημήτρης εκτιμούσε ιδιαίτερω στον νεαρό του συνάδελφο, γι' αυτό και δεν μπορούσε να του κρατήσει κακία που είχε βάνουσα διακόψει τον ύπνο του.

«Λέγε, ρε, τι έγινε; Πού είναι η φωτιά;» τον πείραξε, τρίβοντας τα μάτια του και πνίγοντας ξεδιάντροπα ένα δυνατό χασμουρητό.

Ο Ιάσοντας όμως αυτή τη φορά δεν γέλασε. «Καλύτερα να έρθεις γρήγορα αποδώ» είπε μόνο, κι αμέσως η διάθεση του Δημήτρη σοβάρεψε. Κατάλαβε πως δεν θα έπαιρνε πληροφορίες απ' το τηλέφωνο.

«Σε είκοσι λεπτά θα είμαι εκεί» πέταξε και κατέβασε το ακουστικό.

Κοίταξε το ρολόι του. Η γυναίκα του δεν είχε επιστρέψει ακόμη, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι περίεργο. Η δουλειά της

την κρατούσε κι εκείνη με τις ώρες στο γραφείο, κι αυτός ήταν ένας από τους λόγους που, έξι χρόνια μαζί, δεν είχαν κάνει παιδιά. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος είχαν τον χρόνο να αφοσιωθούν σε κάτι τέτοιο· η προσοχή τους ήταν στραμμένη αποκλειστικά στις καριέρες τους, αν και ενδόμυχα ο Δημήτρης είχε σκεφτεί πολλές φορές ότι θα ήθελε μια μεγάλη οικογένεια.

Όντας μοναχοπαίδι ο ίδιος, το αποζητούσε συχνά και ονειρευόταν τουλάχιστον τρία παιδιά να γεμίζουν το σπίτι τους με τα παιδικά τους γέλια και κατορθώματα και τη ζωή τους με χαρά κι ευτυχισμένες στιγμές. Αλλά η Μαργαρίτα δεν συμμεριζόταν τις απόψεις του. Όποτε προσπαθούσε να της ανοίξει συζήτηση σχετικά, εκείνη, αν και δεν του απέκλειε τελείως το ενδεχόμενο, προφασιζόταν πάντοτε άλλες προτεραιότητες, κι αυτός ήταν πολύ ερωτευμένος μαζί της για να της πάει κόντρα. Είχε συμβιβαστεί με την ιδέα ότι, όσο παρέμεναν μαζί και αγαπημένοι, κάποτε θα ερχόταν η στιγμή που θα συμμεριζόταν κι εκείνη τη δική του πλευρά και το όνειρο θα γινόταν πραγματικότητα. Ήταν θέμα χρόνου, σκεφτόταν, κι ας μην ήξερε πότε θα ερχόταν το πλήρωμα αυτού.

Πήγε στην κουζίνα και της έγραψε ένα σημείωμα ότι επέστρεφε εκτάκτως στο γραφείο αλλά δεν θα αργούσε να γυρίσει κι έπειτα μπήκε στο ντους. Άνοιξε τη βάνα στο φουλ κι άφησε το νερό να τρέξει με ορμή για να καθαρίσει από πάνω του και τους τελευταίους ιστούς του λήθαργου και της κόπωσης. Έπειτα ετοιμάστηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για τη δουλειά.

Στο τμήμα του εργάζονταν όλοι με πολιτικά, κι έτσι διά-

λεξε την απλότητα ενός σκούρου πετροπλυμένου τζιν και του γκριζου του πουκαμίσου, με το μαύρο πέτσινο μπουφάν του από πάνω και τις αρβύλες που τον βόλευαν. Άλλωστε, δεν πήγαινε για βάρδια. Για κάποιον άλλο λόγο τον είχαν φωνάξει να επιστρέψει, κι ευτυχώς με τη μηχανή του θα έφτανε σε χρόνο μηδέν. Έμενε και σχετικά κοντά στη λεωφόρο Αλεξάνδρας, οπότε ήξερε πως η όποια κίνηση στους δρόμους εκείνη την ώρα δεν θα του δημιουργούσε πρόβλημα.

Πριν φύγει από το σπίτι, έκοψε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο από το βάζο και το απόθεσε στο μαξιλάρι της γυναίκας του. Του άρεσε να της κάνει τέτοιες εκπλήξεις και να βλέπει την έκφρασή της όταν τις ανακάλυπτε. Αργότερα θα της τηλεφώνουσε να κανονίσουν για φαγητό. *Γι' αυτό σ' αγαπώ... για τις μικρές καθημερινές χειρονομίες που γεμίζουν με νόημα τη ζωή μας*, του έλεγε συχνά, και πολλές φορές ανταπέδιδε κι εκείνη με τη σειρά της, οργανώνοντας μικρές εκπλήξεις σε ανύποπτο χρόνο. Τα ανελέητα ωράρια ήταν βέβαια εμπόδιο και για τους δυο τους, αλλά πάντα το έβαζαν σκοπό να βρίσκουν λίγο χρόνο ο ένας για τον άλλο και, με μικρές εξαιρέσεις, το κατάφεραν. Ήταν το μυστικό του πετυχημένου γάμου τους, διατείνονταν σε όποιον τους ρωτούσε.

Μ' αυτές τις σκέψεις και ανίδεος για τα καθέκαστα στην Υπηρεσία, καβάλησε τη μηχανή του και ξεχύθηκε μέσα στην απογευματινή κίνηση.

Όταν έφτασε, πήρε το ασανσέρ για τον ενδέκατο όροφο. Μια συνηθισμένη διαδρομή που έκανε κάθε μέρα σιγοςφυ-

ρίζοντας ή λέγοντας ατάκες και αστεία με συναδέλφους του που δούλευαν σε άλλα τμήματα και ορόφους. Όμως αυτή τη φορά η άνοδος ήταν μοναχική και η διάθεσή του βαριά, όπως και η ταλαιπωρία που ένιωθε.

Το ντους νωρίτερα του είχε δώσει μια κάποια ενέργεια, αλλά δεν ήταν αρκετή για να τον κάνει να λειτουργήσει όπως συνήθως, και ήδη ένιωθε την όποια εγρήγορση είχε κερδίσει να τον εγκαταλείπει σιγά σιγά, σαν παχύρρευστο υγρό που χυνόταν σταλάζοντας μέσα από σουρωτήρι. Σκέφτηκε ότι ποτέ δεν επαρκούσε ο χρόνος ανάπαυσης σε αυτή τη δουλειά· αντίθετα μάλιστα, ένιωθε ότι βρισκόταν συνεχώς σε ένα ρόλερ κόστερ έντασης και αγωνίας, που όμως δεν είχε σταματημό, ούτε την επιλογή της αποβίβασης για μια πιο «ήσυχη» καριέρα σε κάποιο άλλο τμήμα. Κι αν ήθελε να είναι ειλικρινής, δεν το επιθυμούσε κιόλας. Οι υψηλοί ρυθμοί εργασίας είχαν γίνει πια απαραίτητη συνήθεια, κι αν τον ρωτούσε κανείς πώς άντεχε γενικά, απαντούσε πως η υπηρεσία στον πολίτη είχε γίνει το ναρκωτικό του. Πολλές φορές την απεχθανόταν, αλλά συνάμα την είχε ανάγκη για να νιώθει καλά.

Όταν βγήκε από το ασανσέρ, ο Ιάσοντας τον περίμενε στην πόρτα.

«Τι έγινε, ρε ψάρακα;» τον πείραξε, χρησιμοποιώντας το παρατσούκλι που ο ίδιος τού είχε κολλήσει από την πρώτη μέρα που ο νεαρός είχε αναλάβει υπηρεσία εκεί.

Ο Ιάσοντας τον κοίταξε και χαμογέλασε, αλλά τα μάτια του σπινθήριζαν από ανησυχία. «Σε θέλει ο διοικητής στο γραφείο του. Δεν ξέρω πολλά, αλλά έσκασε μια περίεργη υπόθεση και ζήτησε συγκεκριμένα εσένα».

«Εμένα γιατί; Δεν έχω υπηρεσία».

«Αυτό είναι το περίεργο» τον έκοψε ο Ιάσοντας. «Είπε ότι είναι συνδεδεμένη μ' εσένα».

«Τι ανοησίες είναι αυτές;» πέταξε ο Δημήτρης σμίγοντας τα φρύδια προβληματισμένος. Η έλλειψη οχτάωρου ύπνου τού προκαλούσε εκνευρισμό και δοκίμαζε την υπομονή του.

«Δεν ξέρω! Πήγαινε να δεις. Αλλά, ό,τι και να είναι, υποσχέσου ότι θα με πάρεις μαζί» πρόσθεσε, κοιτάζοντάς τον με μάτια ολοστρόγγυλα σαν κουτάβι.

Ο Δημήτρης ήξερε τον καημό του μικρού να συμμετέχει περισσότερο στην ενεργό δράση αντί να ασχολείται με δουλειά γραφείου, αλλά δεν απάντησε.

Άφησε το κράνος του στο κουβούκλιο που χρησιμοποιούσε για γραφείο και κίνησε γραμμή για το γραφείο του διοικητή.

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΚΥΨΕΛΗΣ

Το θύμα στο βίντεο ήταν δεμένο σε όρθια θέση πάνω σε έναν σομιέ κρεβατιού. Χέρια και πόδια ήταν ακινητοποιημένα σε σχήμα Χ. Το κεφάλι κρεμόταν μπροστά, αλλά, όταν έκαναν την εμφάνισή τους τα γαντοφορεμένα χέρια του δράστη, όλα άλλαξαν...

Ο Δημήτρης επέστρεψε στο σπίτι στις τέσσερις. Τέσσερις κι εκείνη δεν ήταν εκεί. Το σημείωμά του άθικτο εκεί όπου της το είχε αφήσει, το τριαντάφυλλο πάνω στο μαξιλάρι της... Μαργαρίτα...

Και στο ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο μια φωτογραφία της. Ήταν χτυπημένη. Τα χέρια της δεμένα στους καρπούς. Κι ανάμεσα στους δείκτες της κρατούσε ένα χαρτί.

Οι λέξεις που ήταν γραμμένες εκεί τα άλλαζαν όλα. Αυτές οι συγκεκριμένες... Τις είχε ξαναδιαβάσει άλλη μία φορά και στοίχειωναν τον ύπνο του τα τελευταία τρία χρόνια...

Οι πράξεις έχουν και συνέπειες...

«Καλύτερα να καλέσετε τον Δημήτρη Χατζηλαδά. Είμαι σίγουρος πως αυτό το έγκλημα δεν θα είναι το μοναδικό».

FAMISZE